

COLLEGE VAN TOEZICHT VAN DE NEDERLANDSE VERENIGING VAN PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN

23-04 Uitspraak van het College van Toezicht van de Nederlandse Vereniging van pedagogen en Onderwijskundigen (hierna: de NVO) inzake het klachtschrift van (...) (hierna klager) jegens (...) (hierna verweerster).

Samenstelling van het College van Toezicht van de NVO

Mevrouw drs. C.E.H.M. Backhuijs-Raijmakers (voorzitter), mevrouw drs. W.W.M. Hogenbirk-Van Wijngaarden (lid) en de heer dr. F.C.P. van der Horst (lid).
Ambtelijk secretaris: mevrouw mr. J. Siemons

Het College van Toezicht (hierna: het College) heeft het volgende overwogen en beslist:

1. Verloop van de procedure en ontvankelijkheid

Op 31 maart 2023 diende klager per e-mail een klachtschrift in inhoudende een klacht over verweerster. Het College bevestigde de ontvangst van het klachtschrift op 3 april 2023. Bij e-mail van 3 april 2023 deelde klager mee het klachtschrift niet bij een andere tuchtrechtelijke instantie te hebben ingediend.

Het College verklaarde de klacht op 6 april 2023 ontvankelijk.

Bij brief van 13 april 2023 verzocht het College aan verweerster om binnen vier weken een verweerschrift in te dienen.

Bij e-mail van 18 april 2023 verstrekke klager desgevraagd aanvullende informatie.

Op 6 mei 2023 ontving het College het verweerschrift via de e-mail.

Het College besloot vervolgens om in deze zaak een hoorzitting te houden. Partijen werden hierover geïnformeerd bij e-mail van 11 juni 2023 en bij brief van 15 augustus 2023.

De hoorzitting vond plaats op 27 september 2023 via Microsoft Teams. Van de hoorzitting is een verslag opgesteld dat tegelijk met de uitspraak aan partijen is verstrekt. Het verslag maakt geen deel uit van de uitspraak.

In de hoorzitting besloot het College dat partijen nog de gelegenheid kregen om aanvullende stukken in te leveren, waaronder in elk geval een e-mail van verweerster uit maart 2023 waarin haar overwegingen stonden om geen behandelvoorstel te doen aan klager, diens ex-partner en hun zoon. De termijn hiervoor was zeven dagen. Verweerster overlegde op 27 september 2023 de desbetreffende e-mail. Klager maakte geen gebruik van de gelegenheid.

2. De feiten

1. Verweerster is de eigenaar van een vrijevestigde orthopedagogen- en psychologenpraktijk. De praktijk richt zich op de hulpverlening aan kinderen en hun ouders. Verweerster is geregistreerd als gezondheidszorgpsycholoog (Wet BIG) en orthopedagoog-generalist (Wet BIG).

2. Klager heeft een zoon van acht jaar. Klager en moeder zijn gescheiden. Begin april 2022 meldde klager zijn zoon aan voor behandeling door verweerster. Verweerster bevestigde de ontvangst van de aanmelding in april 2022 bij e-mail. In het bericht stond -voor zover hier van belang- het volgende:

‘Dit is een automatisch gegenereerd bericht.

(...)

Gescheiden?

Voor gescheiden ouders is een brochure beschikbaar waarin verduidelijking wordt gegeven over de werkwijze van (...) (*de praktijk van verweerster; CvT*) (...).'

3. Verweerster plaatste klagers zoon op de wachtlijst. In januari 2023 riep verweerster de ouders op voor een gezamenlijk intakegesprek. Een gezamenlijk gesprek vond niet plaats.

4. Op 22 februari 2023 voerde verweerster een intakegesprek met klagers ex-partner en op 21 maart 2023 met klager. In dit laatste gesprek besloot verweerster om geen behandeling aan te bieden aan de zoon en zijn ouders. Op 22 maart 2023 informeerde verweerster de ex-partner van klager telefonisch over haar besluit.

5. Verweerster stelde beide ouders voorts bij e-mail van 23 maart 2023 op de hoogte van haar besluit. In deze e-mail staat -voor zover hier van belang- het volgende:

'Hierbij bevestig ik jullie dat ik geen behandelaanbod kan bieden aan (...) (*klagers zoon; CvT*) en jullie als ouders. De huidige situatie vraagt m.i. behandeling van zowel kind als ouders die geboden zou moeten worden door een organisatie die meerdere behandelaars heeft en een methodiek aanbiedt passend bij een gezin dat klachten heeft ten gevolge van de scheiding van en problemen tussen ouders. Mijn praktijk bestaat uit één behandelaar die vanuit haar positie niet meervoudig partijdig kan zijn en geen behandelaanbod kan bieden gericht op forse scheidingsproblematiek. Daarnaast kan er geen behandelovereenkomst tot stand komen, omdat klager in de intake heeft aangegeven geen vertrouwen te hebben in hulpverleners in het algemeen en in de huidige situatie met mij als hulpverlener. Ook heeft klager aangegeven geen toestemming te geven voor behandeling en dat op dit moment ook niet nodig vindt voor (...) (*klagers zoon; CvT*). (...).'

3. Het standpunt van klager

De klachten houden, zakelijk weergegeven, in dat verweerster in strijd heeft gehandeld met de Beroepscode NVO. Klager licht dit als volgt toe. In het intakegesprek in maart 2023 heeft hij verweerster in vertrouwen genomen en vertrouwelijke zaken met haar gedeeld. Vervolgens heeft verweerster in een telefoongesprek met de moeder gedetailleerd gesproken over de inhoud van het besprokene. Hierdoor liggen voor klager gevoelige zaken op straat. Dit terwijl was afgesproken dat alleen via 'Zivver' (een beveiligingssysteem voor de verzending van e-mails en bestanden) werd gecommuniceerd zodat verweerster, zichzelf en zijn ex-partner steeds over dezelfde informatie zouden beschikken.

4. Het standpunt van verweerster

Verweerster brengt in reactie op de klachten, zakelijk weergegeven en voor zover hier relevant, het volgende naar voren.

1. Na de aanmelding van klagers zoon begin april 2022 heeft verweerster klager telefonisch en via een bevestigingsmail gewezen op haar werkwijze bij gescheiden ouders. Klager gaf toen aan dat hij begreep dat beide ouders tijdens het intakegesprek aanwezig moesten zijn en dat dit mogelijk zou zijn. In het telefoongesprek heeft verweerster tegen klager gezegd dat op basis van de door beide ouders verstrekte informatie in het intakegesprek de hulpvragen, zorgen en gezinssituatie zouden worden besproken. Op basis daarvan kon zij beoordelen of een behandeling kon worden gestart en zo ja, op basis van welke hulpvragen en behandelmethode. Verweerster kon klagers zoon alleen met instemming en medewerking van beide ouders een behandeling bieden. In het 'beleid gescheiden

ouders' dat verweerster hanteert staat dat in haar praktijk niet de mogelijkheid bestaat om ouders met scheidingsproblematiek te begeleiden, en dat wanneer dit de klachten van het kind veroorzaakt of versterkt zij geen behandeling kan bieden. Zij heeft dit ook benoemd in het telefoongesprek met klager. Verweerster heeft het gezin vervolgens op de wachtlijst geplaatst.

2. Op 10 januari 2023 heeft verweerster de ouders opgeroepen voor een gezamenlijk intakegesprek. Klager reageerde hier afwijzend op. Een gezamenlijk gesprek was wat hem betreft niet mogelijk. Moeder stond hier wel voor open. Verweerster heeft hierop telefonisch en per e-mail het belang uitgelegd van een gezamenlijke intake. Omdat klager bij zijn wens bleef om niet gezamenlijk in gesprek te gaan, heeft verweerster alsnog gekozen voor twee aparte intakes. Hierna zou verweerster beoordelen of en zo ja, hoe een behandeling kon worden geboden. Informatie die nodig was om deze keuze te onderbouwen of de behandeling vorm te geven, zou met beide ouders worden gedeeld zoals ook in een gezamenlijk intakegesprek zou zijn gebeurd. Dit is naar beide ouders benoemd. Ook zijn benoemd: contra-indicaties, instemming en openheid van beide ouders. Beide ouders zijn akkoord gegaan met deze werkwijze. Verweerster heeft hierna klager meermalen moeten benaderen voor het plannen van het intakegesprek.

3. Op 22 februari 2023 heeft verweerster met moeder gesproken. Moeder deelde mee dat de communicatie met klager moeizaam verliep maar dat zij ervoor openstond om deze te verbeteren, bijvoorbeeld met de behandelinterventie 'Kinderen uit de knel'.

4. Het intakegesprek met klager heeft op 21 maart 2023 plaatsgevonden. Dit verliep vanaf de start moeizaam. Klager kwam zeer gespannen over. Desgevraagd heeft hij dit bevestigd. Klager maakte zich op dat moment geen zorgen over zijn zoon. Hij had daarmee evenmin een concrete hulpvraag. Hij uitte zich ook meermalen negatief over zijn ex-partner. Voorts deelde hij mee veel verschillende hulpverleners te hebben gehad die hen niet hadden geholpen. In de loop van het gesprek gaf hij aan geen vertrouwen te hebben in verweerster als hulpverlener. Uiteindelijk heeft verweerster gezegd geen grond te zien voor een behandelovereenkomst omdat klager geen vertrouwen in haar had en geen hulpvraag meer had richting zijn zoon. Verweerster stelde daarnaast als contra-indicatie een forse echtscheidingsproblematiek vast die de communicatie en beeldvorming tussen de ouders sterk negatief beïnvloedde. Dit zou de behandeling van de zoon negatief beïnvloeden. Verweerster heeft klager in het gesprek meegedeeld dat zij zijn ex-partner zou bellen om haar op de hoogte te stellen van het gesprek en de reden om geen behandeling te starten.

5. Op 22 maart 2023 heeft verweerster met moeder gebeld en verteld waarom zij geen behandeling zou bieden. Verweerster heeft uitgelegd dat haar op basis van beide intakes duidelijk was geworden dat nog steeds sprake was van een forse scheidingsproblematiek en spanningen tussen de ouders. Dit uitte zich in zorgen en negatieve uitlatingen over elkaar. Verweerster deelde mee dat klager gespannen was overgekomen en al vrij snel aangaf geen vertrouwen in verweerster te hebben en geen hulpvraag voor zijn zoon. Moeder heeft daarop haar zorgen over haar zoon nogmaals geuit en er is kort gesproken over de mogelijkheden die moeder nog had voor haar zoon zoals een gesprek bij de huisarts om de zorgen te bespreken of om andere hulpverlening te zoeken. Verweerster heeft nogmaals de behandelinterventie 'Kinderen uit de knel' benoemd.

6. In de e-mail van 23 maart 2023 aan beide ouders heeft verweerster nogmaals meegedeeld dat zij geen behandeling kon bieden en de reden waarom.

7. Verweerster herkent zich niet in de klacht dat zij 'gevoelige zaken' heeft gedeeld met de ex-partner. Zij heeft evenmin gedetailleerd met haar gesproken over de inhoud van het gesprek met klager. Zij heeft alleen in algemene bewoordingen verteld waarom zij geen behandeling zou starten en wat haar indruk was van de (systeem)problematiek. Verweerster heeft voorts met moeder meegedacht over alternatieven voor de hulpvragen die moeder had voor haar zoon.

8. Er is nooit afgesproken dat alle communicatie via Zivver zou verlopen. Verweerster heeft enorm geïnvesteerd in het plannen van een gezamenlijk intakegesprek en het belang hiervan uitgelegd. Verweerster heeft in de schriftelijke communicatie met de ouders wél gebruik gemaakt van Zivver om te komen tot afspraken en het kunnen delen van schriftelijke informatie ten behoeve van de hulpverlening.

9. Verweerster heeft vanaf de start gesproken over een gezamenlijk intakegesprek en de instemming van beide ouders over de hulpvragen en het behandelplan. Door de intake in twee aparte gesprekken te houden, hebben de ouders ermee ingestemd dat ze niet direct van elkaar alle informatie zouden horen. Er is duidelijk besproken dat deze informatie zou worden gebruikt om te komen tot een afweging of, en zo ja welke behandeling verweerster hun zoon kon bieden, en dat deze informatie met beide ouders zou worden gedeeld. Verweerster heeft hierbij geen specifieke voorbeelden of situaties gedeeld met de andere ouder maar wel de algemene strekking hierachter.

5. Nadere informatie van klager

Klager deelde op 18 april 2023 nog mee dat de definitieve aanmelding -na een voortraject met verweerster- in juni 2022 had plaatsgevonden. Daarna is het gezin op de wachtlijst van verweerster komen te staan.

6. De hoorzitting

1. Klager brengt in de hoorzitting van 27 september 2023 -voor zover hier van belang- nog het volgende naar voren.

1.1. Klager is slachtoffer van ernstig huiselijk geweld gepleegd door zijn ex-partner. De kern van zijn klacht is dat de vertrouwelijke gesprekken die hij met verweerster heeft gevoerd niet vertrouwelijk bleken te zijn. Verweerster heeft gedetailleerd met zijn ex-partner gesproken over de inhoud van het intakegesprek met hem op 21 maart 2023. Dit was strijdig met de afspraken die hij en zijn ex-partner met verweerster hadden gemaakt.

1.2. Klager noemt drie concrete punten die verweerster heeft doorverteld. Ten eerste heeft zij in Zivver vermeld dat hij in het algemeen geen enkel vertrouwen heeft in de hulpverlening. De advocaat van zijn ex-partner heeft van deze vermelding een juridisch stuk gemaakt in een aankomende rechtszaak over de omgangsregeling met de kinderen. Als een professional verklaart dat klager geen enkel vertrouwen heeft in de hulpverlening is het algemeen, is dit schadelijk voor hem in de rechtszaak. Het is bovendien niet waar. Hij heeft een jaar lang EMDR-therapie gehad. Hij heeft wel tegen verweerster gezegd dat hij geen vertrouwen had in de jeugdhulpverlening van een specifieke organisatie. Hij had in korte tijd vier gezinsmanagers van deze organisatie zien langskomen. Dit had tot niets geleid. Ten tweede heeft zij doorverteld dat hij in het intakegesprek gespannen was. Dit klopte overigens. Hij vond het een heel vervelend intakegesprek. Het derde punt dat verweerster heeft doorverteld, is dat klager een belemmering is voor de hulpverlening aan zijn zoon. Dat hij dit afschermt.

1.3. Klager heeft er wel mee ingestemd dat verweerster zijn ex-partner zou bellen om in algemene bewoordingen te vertellen waarom geen behandeling zou plaatsvinden.

1.4. Klager is te weten gekomen dat verweerster deze drie punten heeft doorverteld via de app van de basisschool waarop zijn drie kinderen zitten. Zijn ex-partner en hij hebben beiden toegang tot deze app. Zijn ex-partner heeft in de app aan de leerkracht meegedeeld wat verweerster haar had verteld in het telefoongesprek op 22 maart 2023. Zijn ex-partner heeft een screenshot gemaakt van

de informatie in deze app en ook van de mededeling van verweerster in Zivver dat hij geen vertrouwen heeft in de hulpverlening in het algemeen. De advocaat van zijn ex-partner heeft deze informatie ingebracht in de rechtszaak. Verweerster heeft niet in Zivver gezet dat klager gespannen was in het intakegesprek. Dit stond in de app van school. Klager weet niet waar zijn derde punt is terug te lezen. Hij heeft geen toegang meer tot de Zivver-omgeving van verweerster.

1.5. Klager heeft in het intakegesprek inderdaad gezegd geen hulpvraag meer te hebben voor zijn zoon. Hij had zijn zoon in het voorjaar van 2022 bij haar aangemeld maar door de wachtlijst kon hij pas in maart 2023 bij haar terecht. In de tussenliggende periode was het rustig geweest voor de kinderen en de ouders. Vandaar dat hij geen hulpvraag meer had in maart 2023.

2. Verweerster brengt in de hoorzitting van 27 september -voor zover hier van belang- nog het volgende naar voren.

2.1. Zij heeft aan de ex-partner haar besluit toegelicht om geen behandelrelatie met hun zoon aan te gaan. Zij heeft alleen in algemene bewoordingen verteld wat haar was opgevallen maar zij heeft in het gesprek geen voorbeelden genoemd. Verweerster herkent voorts niet klagers stelling dat zij alleen via Zivver wilde communiceren. Zij heeft Zivver gebruikt om de communicatie met de ouders tot stand te brengen en om de benodigde stukken, zoals het aanmeldformulier en de toestemmingsverklaringen, te delen. Ook haar pogingen om afspraken met de ouders te maken, verliepen grotendeels via Zivver. Zij heeft echter ook afspraken via de e-mail gemaakt en telefonisch toen de ouders niet reageerden op haar e-mails.

2.2. In het intakegesprek heeft zij tegen klager gezegd dat het een oriënterend gesprek was. Zij heeft ook meerdere malen gezegd dat zij de inhoud zou delen met de andere ouder om uit te leggen waarom zij tot bepaalde besluiten was gekomen. Tijdens het gesprek met klager concludeerde zij al dat zij geen behandeling kon bieden. Zij heeft klager uitgelegd dat zij zijn ex-partner zou bellen om uit te leggen dat dit de uitkomst was van het gesprek. Dit heeft zij de volgende dag gedaan.

2.3. Klager heeft in het intakegesprek met haar verteld hoe hij eerdere hulpverlening had ervaren. Hij sprak ook over jeugdzorg en de verschillende begeleiders die er wel en niet waren, en die geen idee hadden hoe zorg te verlenen. Klager en zij hebben besproken dat hij weinig goede ervaringen had met jeugdhulp. Klager deed ook uitspraken over zijn ex-partner die verweerster niet kon teruglezen en die zij niet van zijn ex-partner had gehoord. Zij gaf aan dat zij daarover geen oordeel kon geven omdat zij deze informatie alleen van hem kreeg. Klager reageerde daarop heel boos. Hij zei dat zij geen verstand had van trauma en dat hij daarom geen vertrouwen in haar had als behandelaar. De spanning van klager was vanaf de start van het intakegesprek duidelijk voelbaar geweest. Verweerster en hij spraken hierover al binnen vijf minuten. Zij vroeg waardoor de spanning werd veroorzaakt. Klager antwoordde dat dit te maken had met de situatie tussen hem en zijn ex-partner en met het verzoek om een gezamenlijk intakegesprek te houden. Deze punten waren voor haar ondersteunend in haar oordeel dat klager én geen vertrouwen had in haar als hulpverlener én geen vertrouwen had in de hulpverlening in het algemeen. Hij had hiervan immers verschillende voorbeelden gegeven.

2.4. Verweerster heeft niets in de app van de school van de kinderen vermeld. Dit is buiten haar om gegaan. Zij heeft wel van beide ouders printshots gekregen van de correspondentie in deze app. De ex-partner heeft de correspondentie ook in de Zivver-omgeving geplaatst. Verweerster leidt hieruit af dat klager de conversatie is gestart in de school-app. Hij gaf aan dat verweerster geen behandeling wilde bieden omdat zij geen complexe scheidingen deed. De ex-partner reageerde met de mededeling dat dit wat genuanceerder lag en dat ze met verweerster had gesproken. De intern begeleider van school vroeg daarop aan beide ouders om een verduidelijking. De ex-partner vermeldde toen wat volgens haar de strekking was van haar telefoongesprek met verweerster. Dit

deed ze echter in haar eigen bewoordingen. De ex-partner heeft niet letterlijk de woorden van verweerster gebruikt.

2.5. Verweerster heeft in het telefoongesprek met de ex-partner op 22 maart 2023 wél benoemd dat klager gespannen was omdat zij dit had geconstateerd bij haar aan tafel en omdat dit onder meer tot haar keuze had geleid om geen hulpverlening te starten.

2.6. Verweerster heeft na haar e-mail van 23 maart 2023 (zie hierboven onder 2. De feiten punt 5.; CvT) aan beide ouders nog diezelfde dag een tweede e-mail gestuurd. Hierin heeft zij onder meer het volgende geschreven: *'Beste (...) (klager; CvT), ik begreep uit je mail dat je je niet herkent in hetgeen ik eerder schreef in mijn mail van vanochtend over jouw vertrouwen in de hulpverlening in het algemeen. We hebben tijdens de intake de geschiedenis met de hulpverlening besproken waarna je zei dat je door de vele wisselingen in de hulpverlening en de ervaringen die je met hen hebt gehad, weinig vertrouwen meer hebt in de geboden hulpverlening. Mogelijk hebben we elkaar hierin niet goed begrepen als het gaat om de hulpvraag die er nu is voor (...) (klagers zoon; CvT). Wat ik in ieder geval duidelijk heb gehoord, is dat er geen vertrouwen is in de hulpverlening vanuit mijn praktijk. Dit onderschrijf je ook in je laatste reactie.'*

7. Juridisch kader

De Beroepscode

De Beroepscode 2017 van de NVO is op 1 januari 2017 in werking getreden. Op 1 september 2021 is een aangepaste versie van de Beroepscode in werking getreden. Op de onderhavige klacht is de aangepaste Beroepscode 2017 van toepassing omdat de gedragingen waarover wordt geklaagd, plaatsvonden na 1 september 2021.

Artikel 10 van de Beroepscode, editie september 2021, (Zorgvuldigheid) bepaalt -voor zover hier van belang- het volgende:

'3. De pedagoog is in zijn professioneel handelen en nalaten zorgvuldig jegens een ieder.'

8. De beoordeling van de klacht

Het College overweegt als volgt.

1. Het College wijst er allereerst op dat het bij de tuchtrechtelijke toetsing van het handelen van de pedagoog er niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de pedagoog bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

2. De klacht is dat verweerster vertrouwelijke informatie die klager aan haar heeft verteld in het intakegesprek op 21 maart 2023 de volgende dag telefonisch heeft gedeeld met zijn ex-partner. Tijdens de hoorzitting omschreef klager de gedeelde vertrouwelijke informatie als volgt. Verweerster heeft tegen zijn ex-partner gezegd dat hij geen enkel vertrouwen had in de hulpverlening in het algemeen, dat hij gespannen was geweest in het intakegesprek en dat hij een belemmering is voor de hulpverlening aan zijn zoon. Van overige gedeelde vertrouwelijke informatie is niet gebleken.

3. Wat betreft het eerste punt merkt het College op dat klager in elk geval aan verweerster heeft verteld geen vertrouwen te hebben in een specifieke organisatie van jeugdhulpverlening die het

gezin eerder had ondersteund. Ook staat niet ter discussie dat klager in het intakegesprek aan verweerster heeft duidelijk gemaakt dat hij geen vertrouwen had in haar als hulpverlener. Deze omstandigheden in onderling verband bezien, konden terecht tot de conclusie bij verweerster leiden dat klager haar vertelde geen vertrouwen meer te hebben in de hulpverlening in algemene zin en dat zij dit zo aan de ex-partner heeft doorgegeven. Dat hij dit allicht niet feitelijk zo heeft gezegd, rekent het College verweerster niet aan gelet op het bovenstaande. Bovendien heeft verweerster haar eerdere uitspraak hierover genuanceerd in haar tweede e-mail van 23 maart 2023 aan de ouders. Wél is het zo dat verweerster het standpunt van klager over andere hulpverlening niet nodig had voor de motivatie van haar besluit om geen hulpverlening te starten. Zij had kunnen volstaan met de mededeling dat complexe scheidingen voor haar een contra-indicatie zijn om een behandelrelatie aan te gaan.

4. Wat betreft het tweede punt merkt het College op dat niet wordt ingezien waarom verweerster niet aan zijn ex-partner kon meedelen dat klager gespannen was geweest in het intakegesprek. Klager heeft dit zelf ook bevestigd. Bovendien was zijn gespannenheid -die deel uitmaakte van de forse scheidingsproblematiek- één van de redenen voor het besluit van verweerster om geen behandelrelatie aan te gaan met dit gezin. Verweerster diende de beweegredenen voor haar besluit aan de ex-partner zo goed mogelijk te verantwoorden.

5. Niet is komen vast te staan dat verweerster aan de ex-partner heeft verteld dat klager een belemmering is voor de hulpverlening aan zijn zoon. Dit blijkt niet uit de stukken, uit het besprokene ter zitting en is ook overigens niet aannemelijk geworden.

6. Gebleken is dat verweerster en klager ook buiten de Zivver-omgeving met elkaar communiceerden via de e-mail en telefonisch. Verweerster weerspreekt voorts dat zij heeft geëist dat alle communicatie met klager, zijn ex-partner en haar via Zivver zou plaatsvinden. Dit is niet aannemelijk geworden.

7. Het kan verweerster niet worden verweten als klagers ex-partner informatie van verweerster gebruikt in gerechtelijke procedures.

8. Het College concludeert dat verweerster voldoende zorgvuldig heeft gehandeld zoals bedoeld in artikel 10 derde lid van de Beroepscode. Van overige schendingen van de Beroepscode is niet gebleken. Zij is met haar handelen gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening

9. Uitspraak

Het voorgaande overwegende komt het College tot de volgende uitspraak.

De klacht is ongegrond.

Aldus gedaan op 16 november 2023 door het College van Toezicht.

mevrouw drs. C.E.H.M. Backhuijs-Raijmakers, voorzitter

mevrouw mr. J. Siemons, ambtelijk secretaris